

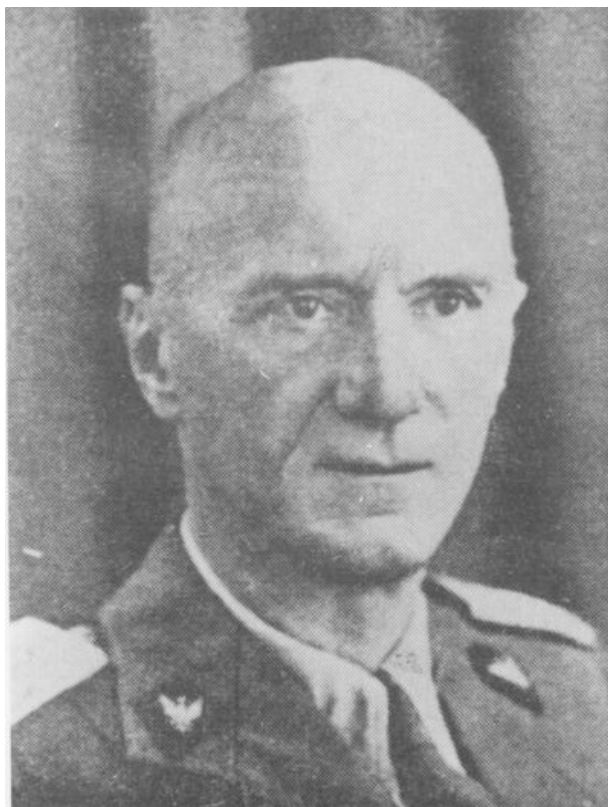
Instytut Pamięci Narodowej

<https://ipn.gov.pl/pl/100-bohaterow-na-100-le/105047,Jerzy-Wolkowicki-ur-22-stycznia-1883-w-Proszenie-zm-7-stycznia-1983-w-Londynie-g.html>
19.05.2024, 14:47

Jerzy Wołkowicki (ur. 22 stycznia 1883 w Proszewie, zm. 7 stycznia 1983 w Londynie) - generał brygady.

W boju pod Skrzybowcami na szosie Grodno - Lida 27 sierpnia [1920] gdy Wileński i Miński pułki były zaatakowane w lesie przez cofające się z Grodna na Lidę trzy dywizje bolszewickie, ppłk Wołkowicki sam osobiście kilka razy prowadził swój batalion do kontrataku dla powstrzymania przerywającego się nieprzyjaciela, ten bohaterski czyn ppłk. Wołkowickiego spowodował, że nieprzyjaciel na całej linii był odrzucony. (Wniosek na odznaczenie Virtuti Militari, 30 stycznia 1921)

Absolwent gimnazjum klasycznego w Grodnie (1901), Korpusu Morskiego w Petersburgu (1904), Morskiej Szkoły Artyleryjskiej w Kronsztadzie (1908) i Morskiej Szkoły Inżynierskiej w Petersburgu (1912). Uczestnik wojny rosyjsko-japońskiej, bohater narodowy Rosji z bitwy morskiej pod Cuszimą, od 27 maja 1905 w japońskiej niewoli. Zwolniony w 1906 z powrotem w służbie, w latach 1914-1917 we flotyli na Dunaju i Flocie Czarnomorskiej. Po wybuchu rewolucji bolszewickiej w styczniu 1918 wyruszył przez Syberię do Francji, gdzie w kwietniu tr. wstąpił do Armii Polskiej (dowódca batalionu w 3 Pułku Strzelców Polskich w 1 Dywizji Strzelców Polskich). Od kwietnia 1919 w Polsce. Od 31 lipca tr. szef Sekcji Organizacyjnej Departamentu dla Spraw Morskich MSWojsk., od 2 lipca 1920 dowódca Flotyli Pińskiej. 2 sierpnia 1920 został dowódcą I batalionu Wileńskiego Pułku Strzelców, a 9 października tr. dowódcą tego pułku. W latach 1921-1922 odbył Kurs Doszkolenia Wyższej Szkoły Wojennej. Od października 1924 I oficer sztabu Inspektora Armii we Lwowie. W latach



Jerzy Wołkowicki

1926–1927 dowódca piechoty dywizyjnej 11 Dywizji Piechoty, 1927–1932 dowódca 27 Dywizji Piechoty, 1932–1938 generał do prac specjalnych przy MSWojsk. W sierpniu 1939 mianowany dowódcą Etapów Armii „Prusy”, od 13 września dowódca kombinowanej dywizji piechoty. Od 28 września 1939 do sierpnia 1941 w sowieckiej niewoli. W Armii Polskiej w ZSRR zastępca dowódcy 6 Dywizji Piechoty. Od maja 1942 bez przydziału. Po wojnie na emigracji w Wielkiej Brytanii. Pochowany na cmentarzu Elmers End w Londynie. Grób został wpisany do ewidencji grobów weteranów walk o wolność i niepodległość Polski (nr ewidencyjny 555).

Awanse: porucznik (1904), kapitan (1913), major (1918), podpułkownik (1919), pułkownik (1922), generał brygady (1927).

Bibliografia

T. Kryśka-Karski, S. Żurkowski, *Generałowie Polski niepodległej*, Warszawa 1991, s. 184;
P. Stawicki, *Generałowie Wojska Polskiego 1918-1939*, Warszawa 1994, s. 354, 355.